

[Kristen Amby.]

forstaa, er, at man ikke, hvis det virkelig er Regeringens Hensigt at fastholde det nu-gældende Forhold mellem Krone og Sterling, kan sige det positivt i Stedet for at sige det negativt. Man siger nemlig dette negative, at man omgaas ikke med Planer i saa Henseende. Men det er en Erklæring, som hverken vort Parti — det faar vel være af mindre Betydning — eller Folket eller Erhvervslivet kan bygge paa. For vi tvivler naturligvis ikke om, at det er rigtigt, at Regeringen ikke omgaas i Dag, for Tiden — det ligger jo, deri — med Planer i saa Henseende; naturligvis ikke. Det er vendt imod Korsts Betragtninger, det forstaaer jeg godt; men det siger ikke noget om, hvad der er Regeringens Hensigt og Vilje.

Hvis Regeringen vilde udforme sine Erklæringer angaaende Kronen ved positivt at sige: Regeringen vil med al den Magt og Myndighed, den raader over, ogsaa den Myndighed og Magt, den raader over i Forholdet til Landets Seddelbank, opretholde det nuværende Forhold mellem Krone og Sterling, vilde det virke ganske anderledes beroligende for mit Parti og i høj Grad beroligende paa Offentligheden. Men en saadan kategorisk, positiv, definitiv Erklæring har vi ikke faaet fra Regeringen. Det er derfor, vi ikke rigtig kan tro paa, at Forsikringerne betyder noget reelt.

Tredie Næstformand (Povlsen): Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Naar den højtærede Handelsminister siger, at vi ikke vil tro paa Regeringens Erklæringer med Hensyn til Valuta spørgsmaalet, vil jeg dertil sige, at der er ikke noget, jeg hellere vil, men jeg kan ikke, fordi Regeringen engang har præsteret det voldsomste, der kan præsteres i Retning af at bedyre en Troskab over for denne Sag, og bagefter vist, at det var alligevel ingenting.

Dernæst vil jeg sige til den højtærede Finansminister, at han kan ikke komme fra, hvor meget han saa spiller omkring med det, at han her forlanger en Bemyndigelse til administrativt at forandre en Skattelov i Strid med Grundlovens § 46, der dertil kræver en Lov. Det er Kendsgerningen. (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Loven af 1933). Den kommer jeg til. Og det er ganske urigtigt, at jeg skulde have begrundet min Modstand derimod med en Mistillid til Finansministeren. Aldeles ikke. Det var rent principielt. Jeg nævnte overhovedet

ikke den højtærede Finansministers Person i den Forbindelse. Den var mig fuldkommen ligegyldig i den Forbindelse. Og Ministerens Slutning, at jeg skulde tro paa, at han skulde sidde saa længe, svæver altsaa i den blaa Luft. (*Finansministeren* [H. P. Hansen]: Det er jeg ked af). Det er jeg ogsaa. Jeg er ked over, at Finansministeren har givet sig den Blottelse, men det kan jeg ikke forhindre.

Dernæst vil jeg sige med Hensyn til den tidligere Lovbestemmelse, at jeg har ikke været opmærksom paa den Lovbestemmelse. Den er efter min Mening i alt Fald lige paa Kanten af, hvad man kan tillade sig. Men der er i den to Ting, som ikke findes her. Der er navnlig dette, som for mig er afgørende, nemlig at der er dog en Begrænsning, et fast Beløb, som ikke maa overskrides. Det er der ikke her. Det, der gør den store Forskel med Hensyn til Skattebevillingsretten, er dette, at Rigsdagen siger: vi vil give dette Beløb. Det er det, som mangler her. Men i øvrigt mener jeg ogsaa, at det er meget tvivlsomt, om denne Bestemmelse kan forliges med Grundloven. Men det vilde være en betydelig Forbedring, hvis der her sattes en fast Grænse. Saa er Spørgsmaalet om Delegationsmyndigheden meget mere tvivlsomt efter min Mening, end det er, som det staaer nu, ogsaa fordi derigennem har Rigsdagen bevaret Kontrollen, som den aldeles ikke har med det Forslag, som foreligger her.

Thomsen: Naar jeg har ønsket at sige nogle Ord ved denne Lejlighed, er det bl. a. for at lykønske den højtærede Statsminister med, at han blandt sine Medarbejdere i alt Fald har et Menneske, der synes at ane noget af Sammenhængen. Den Mand, jeg tænker paa, er Statsministerens Sekretær, Hr. cand. polit. Knud Korst. Knud Korst har for nylig udsendt en Pjece, som for øvrigt har været omtalt under Forhandlingerne her i Dag, en Pjece, betitlet „Landbrugets Gældskrise“. Det er et Skrift, som alle, og da navnlig alle Ministre og Rigsdagsmænd, kan have Udbytte af at læse, og det burde maaske have været trykt som Bilag til nærværende Lovforslag. Det egner sig i alt Fald godt som Rettesnor for det Arbejde, som forestaar i det kommende Udvalg.

Man har beskyldt mig for at være kritiklysten. For at vise, at denne, som man mener, Lyst ikke skyldes et Princip, men gode, saglige Grunde, vil jeg med et Par Ord vise min Taknemmelighed over for en politisk Modstander, over for en Modstander,